

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 19ης Νοεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-316/97 P,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος στη Νομική Υπηρεσία, και Antonio Caiola, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

αναιρεσείον,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Ιουλίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-36/96, Gaspari κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-595), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Giuliana Gaspari, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενη από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demasure, Ariane Tornel και Françoise Parmentier, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Myson, 30, rue de Cessange,

προσφεύγουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, L. Sevón και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 18ης Ιουνίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιουλίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Σεπτεμβρίου 1997, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, T-36/96, Gaspari κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. σ. II-595, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο ακύρωσε την από 22 Μαΐου 1995 απόφαση του Κοινοβουλίου να κρίνει παράτυπη την απουσία της Gaspari στις 5 Μαΐου 1995 και να αφαιρέσει μία ημέρα άδειας από την ετήσια άδειά της καθώς και την από 9 Αυγούστου 1995 απόφαση, με την οποία το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε την εν λόγω απόφαση.

2 Με την προσβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο προέβη στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

«1 Η προσφεύγουσα, υπάλληλος του βαθμού Β 2 στο Κοινοβούλιο που υπηρετεί στη Γενική Διεύθυνση Γραμματείας (ΓΔ Ι) στο Λουξεμβούργο, διαβίβασε στο καθού πιστοποιητικό του θεράποντος ιατρού της, της 3ης Μαΐου 1995, που την έκρινε ανίκανη προς εργασία για το διάστημα από την Τετάρτη 3 Μαΐου μέχρι την Παρασκευή 5 Μαΐου 1995, συμπεριλαμβανομένων.

2 Στις 4 Μαΐου 1995, ο Δρ Broutchoux, ιατρός-ελεγκτής του καθού στο Λουξεμβούργο, μετέβη στην κατοικία της προσφεύγουσας με σκοπό τη διενέργεια εξέτασεως ελέγχου.

3 Μετά την εξέταση, την πληροφόρησε ότι την έκρινε κατάλληλη να επανέλθει στην εργασία της από την επομένη, Παρασκευή 5 Μαΐου 1995.

4 Κατά το καθού, ο ιατρός-ελεγκτής προσπάθησε ματαίως να επικοινωνήσει τηλεφωνικά με τον θεράποντα ιατρό της προσφεύγουσας μετά την εξέταση ελέγχου. Η προσφεύγουσα το αμφισβητεί και υποστηρίζει ότι η ίδια τηλεφώνησε στον θεράποντα ιατρό της μετά την εξέταση αυτή.

5 Η προσφεύγουσα επανήλθε στην εργασία της τη Δευτέρα, 8 Μαΐου 1995.

6 Την ίδια ημέρα απηύθυνε σημείωμα στο γενικό διευθυντή προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του καθού οργάνου και κατήγγειλε τη συμπεριφορά του ιατρού-ελεγκτή απέναντί της.

7 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1995 (στο εξής: επίδικη απόφαση), ο προϊστάμενος του τμήματος προσωπικού του οργάνου την πληροφόρησε, αφενός, ότι η απουσία της στις 5 Μαΐου 1995 θεωρήθηκε παράτυπη, δεδομένου ότι ο ιατρός-ελεγκτής της είχε επισημάνει ότι ήταν ικανή να επανέλθει στην εργασία της από την ημερομηνία εκείνη, και, αφετέρου, ότι αυτή η ημέρα απου-

σίας θα αφαιρεθεί από την ετήσια άδειά της, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ).

8 Με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 1995, ο προϊστάμενος του τμήματος προσωπικού επιβεβαίωσε την απόφαση αυτή.»

3 Κατά το άρθρο 59, παράγραφος 1, πρώτο και δεύτερο εδάφιο του ΚΥΚ,

«Ο υπάλληλος που αποδεικνύει ότι κωλύεται να ασκήσει τα καθήκοντά του λόγω ασθενείας ή ατυχήματος απολαύει αυτοδικαίως αναρρωτικής αδείας.

Ο ενδιαφερόμενος οφείλει να ειδοποιήσει το συντομότερο δυνατό το όργανο στο οποίο ανήκει για την αδυναμία παροχής υπηρεσιών, προσδιορίζοντας τον τόπο όπου ευρίσκεται. Υποχρεούται να προσκομίσει, από την τέταρτη ημέρα της απουσίας του, ιατρικό πιστοποιητικό. Δύναται να υποβληθεί σε οποιονδήποτε ιατρικό έλεγχο προβλέπεται από το όργανο.»

4 Εξάλλου, το άρθρο 60 του ΚΥΚ ορίζει:

«Εκτός από περίπτωση ασθενείας ή ατυχήματος, ο υπάλληλος δεν δύναται να απουσιάσει χωρίς προηγούμενη άδεια από τον ιεραρχικά ανώτερό του. Με την επιφύλαξη της ενδεχόμενης εφαρμογής των προβλεπομένων πειθαρχικών διατάξεων, κάθε παράτυπη απουσία που έχει δεόντως διαπιστωθεί καταλογίζεται στη διάρκεια της ετήσιας άδειας του ενδιαφερομένου. Σε περίπτωση εξαντλήσεως της άδειας αυτής, ο υπάλληλος στερείται του δικαιώματος επί των αποδοχών του για την αντίστοιχη περίοδο.»

- 5 Στις 21 Αυγούστου 1995, η Gaspari υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 22ας Μαΐου 1995, με την οποία ισχυρίστηκε, αφενός, ότι με την απουσία της την Παρασκευή 5 Μαΐου 1995 περιορίστηκε να ακολουθήσει σχολαστικά τις υποδείξεις του ιατρού της και, αφετέρου, ότι οι παρατηρήσεις του ιατρού-ελεγκτή (που ο θεράπων ιατρός της «πολύ θα ήθελε να μάθει») είναι αβάσιμες διότι ο εν λόγω ιατρός ουδέποτε την είχε δει στο παρελθόν και χρησιμοποίησε μεθόδους που η ίδια χαρακτηρίζει «μεροληπτικές».
- 6 Με απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1995 το Κοινοβούλιο απέρριψε την ένσταση.
- 7 Υπό τις συνθήκες αυτές και με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Μαρτίου 1996, η Gaspari άσκησε προσφυγή κατά των αποφάσεων της 22ας Μαΐου και 9ης Αυγούστου 1995 με τις οποίες το Κοινοβούλιο θεώρησε παράτυπη την απουσία της της 5ης Μαΐου 1995 και αφαίρεσε μία ημέρα από την ετήσια άδεια της.

Η προσβαλλομένη απόφαση

- 8 Με την προσφυγή της η Gaspari προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως και συγκεκριμένα παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ, παράβαση του άρθρου 59 του ΚΥΚ και πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση.
- 9 Το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ ορίζει:

«Κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο. Κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη.»

10 Ωστόσο το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι τα επιχειρήματα της Gaspari σχετικά με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως σκοπούσαν στην πραγματικότητα να θεμελιώσουν επίσης παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας καθότι, παρά το αίτημά της, ο θεράπων ιατρός της δεν έλαβε την έκθεση του ιατρού-ελεγκτή επί της οποίας στηρίζεται η επίδικη απόφαση, επαναπροσδιόρισε τον λόγο ακυρώσεως και θεώρησε ότι αυτός αφορά όχι μόνο παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας αλλά και παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας (σκέψη 19 της προσβαλλομένης απόφασης).

11 Το Πρωτοδικείο εξέτασε μόνο τον πρώτο λόγο ακυρώσεως όπως αυτός συμπληρώθηκε κατά τα προεκτεθέντα.

12 Συναφώς το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι, ναι μεν η βλαπτική πράξη δεν είναι η έκθεση που συνέταξε ο ιατρός-ελεγκτής κατόπιν της εξετάσεως ελέγχου αλλά η διοικητική απόφαση με την οποία διαπιστώνεται το παράτυπο της απουσίας και καταλογίζεται αυτή στην ετήσια άδεια, πλην όμως,

«δεδομένου ότι το παράτυπο της απουσίας διαπιστώθηκε βάσει των πορισμάτων του ιατρικού ελέγχου στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 59, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο του ΚΥΚ, η έκθεση του ιατρού-ελεγκτή αποτελεί τη μοναδική βάση της οικείας διοικητικής πράξεως. Για να είναι βάσιμη μια τέτοια απόφαση πρέπει να απορρέει κατά λογική συνέπεια από το συμπέρασμα του ιατρού-ελεγκτή ότι ο υπάλληλος ήταν ικανός προς εργασία κατά την επίδικη ημέρα απουσίας. Εξάλλου το συμπέρασμα πρέπει και αυτό να απορρέει κατά λογική συνέπεια από τις διαπιστώσεις που έγιναν κατά τον έλεγχο» (σκέψη 27).

13 Εξ αυτού το Πρωτοδικείο συνήγαγε ότι,

«για να είναι σε θέση να γνωρίσει την αιτιολογία της οικείας διοικητικής πράξεως και επομένως να εκτιμήσει επωφελώς το βάσιμό της, ο υπάλληλος πρέπει να έχει τη δυνατότητα, αν το ζητήσει, να λάβει γνώση της εκθέσεως του ιατρού-ελεγκτή» (σκέψη 28).

14 Το Πρωτοδικείο συνέχισε ως εξής:

- «30 Εν προκειμένω, η έκθεση του ιατρού-ελεγκτή δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα ή στον θεράποντα ιατρό της καίτοι η πρώτη το ζήτησε με τη διοικητική ένστασή της. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η αιτιολογία της επίδικης απόφασης συνίστατο σε μια απλή αναφορά στη διαπίστωση ότι ο ιατρός-ελεγκτής είχε πληροφορήσει την προσφεύγουσα ότι την έκρινε ικανή να επανέλθει στην εργασία της από 5 Μαΐου 1995 και ότι αυτή δεν επανήλθε στην εργασία παρά στις 8 Μαΐου 1995, η αιτιολογία αυτή υπήρξε καθαρά τυπική και κατά συνέπεια ανεπαρκής για να δώσει τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να εκτιμήσει αν ήταν βάσιμη.
- 31 Κατά συνέπεια, καίτοι η προσφεύγουσα το ζήτησε, δεν της δόθηκε ποτέ η δυνατότητα, κατά τη διάρκεια της προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας, να γνωρίσει αμέσως ή εμμέσως διά του θεράποντος ιατρού της, τους ακριβείς ιατρικούς λόγους στους οποίους στηρίχθηκε η απόφαση που την αφορούσε ούτε, συνεπώς, να διατυπώσει την άποψή της επί των διαπιστώσεων και των πορισμάτων του ιατρού-ελεγκτή και ενδεχομένως να αμφισβητήσει το βάσιμό τους.
- 32 Όμως, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου, η τήρηση της οποίας πρέπει να εξασφαλίζεται σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά ορισμένου προσώπου και είναι ικανή να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξεως, ακόμη και αν δεν υπάρχει ρύθμιση διέπουσα την εν λόγω διαδικασία.
- 33 Ειδικότερα όσον αφορά τη διαδικασία ιατρικού ελέγχου κατά την έννοια του άρθρου 59, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η αρχή αυτή απαιτεί να είναι σε θέση ο ενδιαφερόμενος, επικουρούμενος ενδεχομένως από τον θεράποντα ιατρό του, να διατυπώσει επωφελώς την άποψή του επί των πορισμάτων της ιατρικής εξετάσεως ελέγχου και ενδεχομένως να αμφισβητήσει το βάσιμο των πορισμάτων αυτών (απόφαση της 6ης Μαΐου 1997, Quijano κατά Επιτροπής, T-169/95, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-273, σκέψη 44). Δεδομένου όμως ότι ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να αμφισβητήσει επωφελώς το βάσιμο τέτοιων πορισμάτων χωρίς προηγουμένως να λάβει γνώση των ιατρικών διαπιστώσεων επί των οποίων στηρίζονται αυτά, η εν λόγω αρχή απαιτεί να είναι σε θέση ο ενδιαφερόμενος να διατυπώσει την άποψή του επί της εκθέσεως του ιατρού-ελεγκτή, στο σύνολό της.

34 Εν προκειμένω δεν αποκλείεται η πιθανότητα να είχε λάβει το καθού όργανο διαφορετική απόφαση από την προσβαλλομένη αν η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της επί της εκθέσεως του ιατρού-ελεγκτή. Επομένως, η αιτίαση της παραβιάσεως των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας είναι βάσιμη.

35 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος καθότι η απόφαση φέρει ελαττωματική αιτιολογία, αφενός, και καθότι παραβιάστηκαν τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, αφετέρου.»

Η αίτηση αναιρέσεως

15 Στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως το Κοινοβούλιο προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

16 Με τον πρώτο λόγο, το Κοινοβούλιο προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη καίτοι οι λόγοι ακυρώσεως που υποβλήθηκαν με τη διοικητική ένσταση δεν συνέπιπταν με αυτούς που προβλήθηκαν με την προσφυγή.

17 Συναφώς αρκεί να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, καίτοι η διοικητική ένσταση συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση για την άσκηση προσφυγής κατά πράξης που βλάπτει πρόσωπο το οποίο υπάγεται στον ΚΥΚ, δεν έχει ως σκοπό να δεσμεύει, κατά τρόπο αυστηρό και απόλυτο, το ενδεχόμενο δικαστικό στάδιο, εφόσον τα προβαλλόμενα αιτήματα στο τελευταίο αυτό στάδιο δεν μεταβάλλουν ούτε την αιτία ούτε το αντικείμενο της ένστασης (βλ. μεταξύ άλλων, απόφαση της 20ής Μαρτίου 1984, Razzouk και Beydoun κατά Επιτροπής, 75/82 και 117/82, Συλλογή 1984, σ. 1509, σκέψη 9).

- 18 Εν προκειμένω όμως η ασκηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή στρεφόταν κατά των αποφάσεων που αποτέλεσαν την αιτία της διοικητικής ενστάσεως, οι δε λόγοι που προβλήθηκαν προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος εμφάνιζαν στενή σχέση με τις προβληθείσες με τη διοικητική ένσταση αιτιάσεις, όπως αυτές συνοψίστηκαν στη σκέψη 5 της παρούσας απόφασης.
- 19 Επομένως ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 20 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως το Κοινοβούλιο προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, καθότι δέχθηκε τον λόγο ακυρώσεως της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας τον οποίο η Gaspari προέβαλε το πρώτον με το υπόμνημα απαντήσεως.
- 21 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε στη σκέψη 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι «παρά τον τίτλο του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αναφέρεται αποκλειστικά στο άρθρο 25 του ΚΥΚ» τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η Gaspari στο πλαίσιο αυτού του λόγου «σκοπούν στην πραγματικότητα να θεμελιώσουν επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της καθότι, παρά το αίτημά της, ο θεράπων ιατρός της δεν έλαβε την έκθεση του ιατρού-ελεγκτή, επί της οποίας στηρίχθηκε η επίδικη απόφαση». Επομένως δεν πρόκειται για νέο ισχυρισμό αλλά για επαναπροσδιορισμό στον οποίο ορθώς προέβη το Πρωτοδικείο.
- 22 Επομένως ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 23 Με τον δεύτερο και τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως που πρέπει να συνεξετασθούν, το Κοινοβούλιο προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, αφενός, ότι η απόφαση της 22ας Μαΐου 1995 φέρει ελαττωματική αιτιολογία και, αφετέρου, ότι το Κοινοβούλιο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Gaspari.

- 24 Το Κοινοβούλιο φρονεί ότι η επίδικη απόφαση αναφέρεται ρητά στο πόρισμα της ιατρικής εξέτασεως ελέγχου που έγινε στην κατοικία της Gaspari, στις 4 Μαΐου 1995 κατ' εφαρμογή του άρθρου 59, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Επομένως η απόφαση αιτιολογείται από την εκτίμηση του ιατρού-ελεγκτή ότι η ενδιαφερομένη ήταν ικανή να επανέλθει στην εργασία της, εκτίμηση η οποία έγινε γνωστή στην τελευταία αμέσως μόλις έληξε η ιατρική εξέταση ελέγχου.
- 25 Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι η διοίκηση δεν διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στο πόρισμα ιατρικού ελέγχου που διενεργείται στην κατοικία του υπαλλήλου: η διοίκηση δεν μπορεί παρά να λάβει υπόψη το πόρισμα, λαμβάνοντας τις διοικητικές αποφάσεις που προβλέπει ο ΚΥΚ, ο οποίος δεν προβλέπει σύμπραξη με τον θεράποντα ιατρό του υπαλλήλου ούτε τη σύσταση ιατρικής επιτροπής σε περίπτωση αμφισβητήσεως. Το μόνο μέσο που έχει στη διάθεσή του ο υπάλληλος ο οποίος αμφισβητεί το δυσμενές πόρισμα του ιατρικού ελέγχου είναι να ζητήσει νέα ιατρική εξέταση ή να προσκομίσει άλλη βεβαίωση του θεράποντος ιατρού ή άλλου ιατρού επιβεβαιώνουσα την περιεχομένη στην πρώτη βεβαίωση διάγνωση. Εν προκειμένω η Gaspari δεν προέβη σε καμία από αυτές τις ενέργειες αλλά περιορίστηκε να αμφισβητήσει τις εκτιμήσεις του ιατρού χωρίς να στηρίζει με αποδεικτικά στοιχεία την αμφισβήτηση αυτή.
- 26 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιβαλλομένη από το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ αιτιολογία μιας βλαπτικής αποφάσεως σκοπεί, αφενός, να δώσει τη δυνατότητα στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητάς της και, αφετέρου, στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αυτός αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι (βλ. ιδίως αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1981, Michel κατά Κοινοβουλίου, 195/80, Συλλογή 1981, σ. 2861, σκέψη 22, και της 20ής Νοεμβρίου 1997, Επιτροπή κατά V, C-188/96 P, Συλλογή 1997, σ. I-6561, σκέψη 26). Η υποχρέωση αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως και της φύσεως της προβαλλομένης αιτιολογίας (απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63).
- 27 Ειδικότερα, στην περίπτωση μιας διοικητικής απόφασης που κρίνει παράτυπη την απουσία ενός υπαλλήλου κατόπιν της διενέργειας ιατρικής εξέτασεως

ελέγχου και αναφέρεται ρητά στην εκτίμηση του ιατρού-ελεγκτή, ότι δηλαδή ο υπάλληλος ήταν ικανός να επιστρέψει στην εργασία του από την επομένη της εξέτασής, χωρίς ο υπάλληλος να αντιδράσει, δεν απαιτείται να επισυνάψει αυτεπαγγέλτως το όργανο στην απόφαση αυτή ή να επαναλάβει στην αιτιολογία της τις ιατρικού χαρακτήρα εκτιμήσεις στις οποίες κατέληξε ο ιατρός-ελεγκτής μετά την εξέταση που διενήργησε στην κατοικία του υπαλλήλου.

- 28 Πράγματι, δεδομένου ότι τέτοιου είδους εκτιμήσεις καλύπτονται ενδεχομένως από το ιατρικό απόρρητο ή από την ανάγκη εμπιστευτικότητας, εναπόκειται στον ίδιο τον ενδιαφερόμενο ή στο θεράποντα ιατρό του, αν αμφισβητεί το πόρισμα του ιατρού-ελεγκτή, να ζητήσει από το όργανο να του κοινοποιήσει απευθείας ή μέσω της οικείας ιατρικής υπηρεσίας, τις εκτιμήσεις του ιατρού-ελεγκτή.
- 29 Ωστόσο, αν παρά το σχετικό αίτημα, το όργανο δεν κοινοποιήσει τις εν λόγω εκτιμήσεις, δεν αποκλείεται αυτή η παράλειψη κοινοποίησης να εμπνεύσει στον υπάλληλο αμφιβολίες όσον αφορά το βάσιμο της απόφασής. Εν προκειμένω όμως, όπως προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, η κοινοποίηση της εκθέσεως του ιατρού-ελεγκτή (καίτοι η Gaspari τη ζήτησε κατά το στάδιο της διοικητικής ενστάσεως) έγινε τελικά κατά τη διάρκεια της ένδικης διαδικασίας πράγμα που διευκόλυνε για μεν το Πρωτοδικείο την άσκηση του ελέγχου της νομιμότητας της επίδικης απόφασης για δε την Gaspari την επαλήθευση του βασίμου της απόφασής. Κατόπιν των προαναφερθέντων, τα περιστατικά αυτά δεν αρκούν για να θεωρηθεί ότι το λακωνικόν της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, όπως συμπληρώθηκε κατά τη διάρκεια της ένδικης διαδικασίας, δικαιολογεί την ακύρωση της απόφασής.
- 30 Εξ αυτού έπεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι οι επίδικες αποφάσεις είχαν ελαττωματική αιτιολογία.

31 Το Πρωτοδικείο εξάλλου κακώς έκρινε ότι το όργανο, εκδίδοντας την επίδικη απόφαση, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Gaspari.

32 Κατά συνέπεια η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί διότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, αφενός, ότι η επίδικη απόφαση είχε ελαττωματική αιτιολογία και, αφετέρου, ότι το Κοινοβούλιο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Gaspari.

Επί των δικαστικών εξόδων της πρωτοβάθμιας δίκης

33 Για τον διακανονισμό των δικαστικών εξόδων της πρωτοβάθμιας διαδικασίας πρέπει να ληφθούν υπόψη οι προεκτεθείσες θεωρήσεις όσον αφορά τη λακωνική αιτιολογία της επίδικης απόφασης (βλ. κατ' αυτή την έννοια τις αποφάσεις της 30ής Μαΐου 1984, Riccio κατά Κοινοβουλίου, 111/83, Συλλογή 1984, σ. 2323, σκέψη 30, και της 8ης Μαρτίου 1988, Sergio κ.λπ. κατά Επιτροπής, 64/86, 71/86 έως 73/86, Συλλογή 1988, σ. 1399, σκέψεις 56 και 57).

34 Όποια και αν είναι η κατ' ουσία νομιμότητα της αποφάσεως, δεν είναι δυνατό να προσαφθεί στην Gaspari το γεγονός ότι προσέφυγε στο Πρωτοδικείο ενόψει ελέγχου της νομιμότητας. Πρέπει επομένως να επικυρωθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της πρωτοβάθμιας δίκης.

35 Αυτό βεβαίως δεν αφορά τα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας για τα οποία το Δικαστήριο επιφυλάσσεται.

Επί της αναπομπής της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο

36 Κατά το άρθρο 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου,

«Αν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο για να την κρίνει.»

37 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο φρονεί ότι δεν είναι σε θέση να κρίνει την υπόθεση διότι δεν αποκλείεται η εκτίμηση των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν στην πρωτοβάθμια δίκη να συνεπάγεται περαιτέρω διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών. Επομένως πρέπει να αναπεμφθεί η υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να την κρίνει κατ' ουσίαν, εξετάζοντας τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η Gaspari κατά την πρωτοβάθμια δίκη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, Gaspari κατά Κοινοβουλίου (Τ-36/96), καθόσον με την απόφαση αυτή ακυρώθηκε, λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογίας και προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, η απόφαση της 22ας Μαΐου 1995, με την οποία το Κοινοβούλιο έκρινε παράτυπη την απουσία της Gaspari στις 5 Μαΐου 1995 και αφαίρεσε μία ημέρα από την ετήσια άδειά της, και η απόφαση της 9ης Αυγούστου 1995, με την οποία το Κοινοβούλιο επιβεβαίωσε την εν λόγω απόφαση.**

2) Αναπέμπει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η Gaspari κατά την πρωτοβάθμια δίκη.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Jann

Sevón

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Νοεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του

R. Grass

P. Jann